

Arrest

nr. 188 449 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 december 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 maart 2009 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 2 mei 2011 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

- 1.4. Op 17 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard.
- 1.5. Op 6 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.
- 1.6. Op 22 juli 2011 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- 1.7. Op 12 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.8. Op 3 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.
- 1.9. Op 15 februari 2012 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- 1.10. Op 7 april 2012 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.
- 1.11. Op 3 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.12. Op 27 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.13. Op 21 februari 2014 brengt de ambtenaar-geneesheer een advies uit.
- 1.14. Op 24 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.15. Op 5 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.16. Op 4 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.17. Op 3 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Tevens stelt zij een vordering om bij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te horen bevelen in bij het beroep vermeld in punt 1.14.
- 1.18. Op 3 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de heer die verklaart te heten(1):
naam: A. (...)*

voornaam: K. (...)
geboortedatum: 21.04.1953
geboorteplaats: Gumri
nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 3.12.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 04.03.2015. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

De asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 04.03.2015.

De asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

1.19. Bij arrest nr. 158 195 van 10 december 2015 verwerpt de Raad de vordering om bij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te horen bevelen bij het beroep vermeld in punt 1.14., zoals vermeld in punt 1.17.

1.20. Bij arrest 158 198 van 10 december 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.17. ingesteld door de verzoekende partij. Bij arrest nr. 166 604 van 27 april 2016 stelt de Raad de afstand van het geding, zijnde het beroep tot nietigverklaring vermeld in punt 1.17. ingediend door de verzoekende partij, vast.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/11, 1 van de vreemdelingenwet en van artikel 3.7. van de richtlijn 2008/115/EG. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Art. 74/11, luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet vormt de juridische grondslag van de bestreden beslissing.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat:

- verzoeker geen gevolg heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste aan hem betekend werd op 04/03/2015;
- de asielaanvraag, alsook de medische regularisatieaanvraag na grondig onderzoek negatief werd afgesloten, waar zij uit concludeert dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van art. 3 EVRM impliceert;
- uit een onderzoek van het dossier geen specifieke omstandigheden kunnen worden geput dewelke het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar zouden rechtvaardigen;

Uit het administratief dossier van verzoeker en de bijgebrachte actuele medische stukken blijkt immers dat verzoeker ernstig ziek is, waarvoor hij tot op heden opgevolgd en behandeld worden bij diverse deskundigenartsen.

Er wordt immers in het medisch attest nr. 2 in bijlage gestipuleerd dat verzoeker gekend is voor cardiale ritmestoornissen waarvoor hij al diverse keren werden gehospitaliseerd. Er wordt tevens in datzelfde medisch attest gesteld dat de echtgenote van verzoeker met een rugproblematiek is belast.

Er wordt in het verlengde van de beschreven medische aandoeningen (omwille van de medische toestand) strikte mantelzorg van verzoeker zijn zoon geadviseerd.

In het medisch attest nr. 3 in bijlage wordt er gesproken van multipale medische problemen en wordt de strikte mantelzorg vanwege familie i.h.b. de zoon van verzoeker nogmaals bevestigd.

Verzoeker verbleef - sedert zijn aankomst in het Rijk - samen met gezin op eenzelfde adres en vormde één gezinscel met hen.

Het advies van de arts-adviseur met de vaststelling dat een terugkeer naar Armenië geen schending impliceert van art. 3 van het EVRM in hoofde van verzoeker dateert immers van 21/02/2014 en is derhalve achterhaald (quasi twee jaar geleden).

Verwerende partij dient concrete elementen aan te halen dewelke rekening houden met de actuele toestand van verzoeker en zijn gezin.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw.”.

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de materiële motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is aan de concrete situatie van verzoeker, en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker met een schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en an artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG tot gevolg.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

3.3. Uit voormelde bepaling volgt dat de verwerende partij in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien zij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet betwist.

3.4. Echter meent de verzoekende partij dat door de verwerende partij onzorgvuldig onderzoek gevoerd werd naar haar concrete situatie. Zij meent dat uit het administratief dossier en de bijgebrachte actuele medische stukken blijkt dat zij ernstig ziek is, waarvoor zij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt bij diverse deskundigenartsen. Zij wijst er op dat in het medisch attest, stuk 2 in bijlage aan het verzoekschrift, gestipuleerd wordt dat zij gekend is voor cardiale ritmestoornissen waarvoor zij al diverse keren werd gehospitaliseerd, dat tevens vermeld wordt dat haar echtgenote belast is met een rugproblematiek, dat in het verlengde van de beschreven medische aandoeningen strikte mantelzorg van haar zoon geadviseerd wordt, dat in het medisch attest, stuk 3 in bijlage aan het verzoekschrift, gesproken wordt van multipole medische problemen en strikte mantelzorg vanwege familie, in het bijzonder haar zoon, nogmaals bevestigd wordt. De verzoekende partij betoogt dat zij, sedert haar aankomst in het Rijk, samen met het gezin op eenzelfde adres verbleef en een gezinscel vormde met hen. Zij wijst er op dat het advies van de ambtenaar-geneesheer met de vaststelling dat een terugkeer naar Armenië geen schending impliceert van artikel 3 van het EVRM in haar hoofde dateert van 21 februari 2014 en derhalve achterhaald is, daar dit dateert van bijna twee jaar geleden. Zij meent dat de verwerende partij concrete elementen dient aan te halen dewelke rekening houden met de actuele toestand van haar en haar gezin, dat de motivering van de bestreden beslissing in strijd is met de woorden van de wet alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer dan drie jaar kan/mag bedragen. Zij verwijst naar een arrest van de Raad waarin gesteld wordt dat de overheid

een inreisverbod oplegt maar de duur niet moduleert, waardoor zij impliciet te kennen geeft dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval en geen blijk geeft van het doorvoeren van een individueel onderzoek terwijl zij hiertoe gehouden is ingevolge artikel 74/11, eerste lid van de vreemdelingenwet. Eveneens verwijst zij naar rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat de overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien betrokkene voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd verworpen als voldoende motivering. Zij vervolgt dat zij bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt zal worden in een schending van haar gezinscel in België en onstuitbaar geconfronteerd zal worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Zij meent dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is genomen en dat de motivering niet als afdoende kan beschouwd worden daar het motief niet op een redelijke manier getoetst is aan de concrete situatie van de verzoekende partij en daar de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar concrete situatie.

3.5. In zoverre de verzoekende partij wenst te betogen, onder verwijzing naar een arrest van de Raad, dat elke motivering omtrent de duur van het inreisverbod ontbreekt, stelt de Raad vast dat een dergelijk betoog feitelijke grondslag mist. De bestreden beslissing motiveert omtrent de duur van het inreisverbod immers als volgt: *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:*

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 04.03.2015.

De asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak om de duur van het inreisverbod te bepalen. Zij wijst er namelijk op dat het bevel gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 4 maart 2015, de asielaanvraag alsook de medische regularisatieaanvragen, die allen niet onredelijk lang hebben geduurd, negatief werden afgesloten na een grondig onderzoek waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven, dat uit wat voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar proportioneel is gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te verblijven. De verwerende partij licht nog toe dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Er werd aldus wel degelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd. Uit de motieven blijken ook de specifieke omstandigheden die de verwerende partij in rekening heeft gebracht. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad waar gesteld werd dat geen rekening werd gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval en geen blijk geeft van het doorvoeren van een individueel onderzoek. De verzoekende partij kan evenmin verwijzen naar een arrest van de Raad waaruit blijkt dat de overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien betrokkene voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd verworpen als voldoende motivering, nu een dergelijke motivering geenszins uit de bestreden beslissing blijkt.

3.6. In wezen is de verzoekende partij van oordeel dat de motieven betreffende de duur van het opgelegde inreisverbod niet afdoende zijn en getuigen van een onzorgvuldig onderzoek, daar geen rekening werd gehouden met het ernstige ziektebeeld van de verzoekende partij en de actuele medische stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt, dat de beoordeling door de verwerende partij van de medische situatie achterhaald is daar deze dateert van bijna twee jaar geleden.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het ziektebeeld van de verzoekende partij doch er op wees dat de aanvragen tot medische regularisatie na grondig onderzoek negatief werden afgesloten, waaruit geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Waar de verzoekende partij wijst op recente medische attesten die zij bij haar verzoekschrift voegt, wijst de Raad er vooreerst op dat deze stukken geenszins ter kennis werden gebracht aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat het niet onzorgvuldig is en het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Het kwam de verzoekende partij toe om, indien zij meende dat haar medische situatie dermate gewijzigd was ten aanzien van de laatste beoordeling door de ambtenaar-geneesheer op 21 februari 2014 dat deze actueel wel een terugkeer naar het herkomstland in de weg zou staan, een nieuwe medische regularisatieaanvraag in te dienen.

Bovendien stelt de Raad vast dat, hoewel het medisch advies van 21 februari 2014 niet zeer recent is, de verzoekende partij geen stukken voorlegt waaruit zou dienen te blijken dat haar medische situatie, in vergelijking met voormeld medisch advies, dermate gewijzigd is dat een verwijzing naar het negatief afsluiten van de medische regularisatieaanvraag na grondig onderzoek, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, niet langer afdoende is en dat rekening diende te worden gehouden met meer actuele stukken.

De verzoekende partij heeft reeds multipale verzoeken tot medische regularisatie in België ingediend, waarvan er verscheidene ook ongegrond werden verklaard. Zoals de Raad heeft vastgesteld in zijn arrest met nr. 158 195 van 10 december 2015 kon geen onzorgvuldig onderzoek in hoofde van de ambtenaar-geneesheer worden weerhouden in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, nu hij na grondige analyse van de talrijke ingediende medische stukken in zijn advies van 21 februari 2014 tot de vaststelling kwam dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst conform de vereisten van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst naar de stukken die bij haar verzoekschrift worden gevoegd en stelt dat zij heden opgevolgd en behandeld wordt bij diverse deskundigenartsen. Zij wijst er op dat in het medisch attest, stuk 2 in bijlage aan het verzoekschrift, gestipuleerd wordt dat zij gekend is voor cardiale ritmestoornissen waarvoor zij al diverse keren werd gehospitaliseerd, dat tevens vermeld wordt dat haar echtgenote belast is met een rugproblematiek, dat in het verlengde van de beschreven medische aandoeningen strikte mantelzorg van haar zoon geadviseerd wordt, dat in het medisch attest, stuk 3 in bijlage aan het verzoekschrift, gesproken wordt van multipale medische problemen en strikte mantelzorg vanwege familie, in het bijzonder haar zoon, nogmaals bevestigd wordt.

Betreffende het feit dat zij heden opgevolgd en behandeld wordt bij diverse deskundigenartsen, dat zij gekend is voor cardiale ritmestoornissen waarvoor zij al diverse keren werd gehospitaliseerd, wijst de Raad er op dat deze elementen al voorlagen bij het beoordelen van het medisch dossier op 21 februari 2014, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden, onder verwijzing naar deze elementen, dat de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer achterhaald is en dat rekening diende gehouden te worden met de actuele toestand. Met het louter stellen dat het medisch attest, stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, melding maakt van “multipale medische problemen” toont de verzoekende partij ook geenszins aan dat haar medische toestand ten aanzien van deze die voorlag op het ogenblik van de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer op 21 februari 2014 gewijzigd is en dat voormelde beoordeling achterhaald is. Ook waar de verzoekende partij verwijst naar de rugproblematiek van haar echtgenote – waarbij vooreerst moet opgemerkt worden dat ook de echtgenote van de verzoekende partij samen met de verzoekende partij gerepatriëerd werd op 26 februari 2016 en onderhevig is aan een inreisverbod van twee jaar – dient te worden vastgesteld dat deze problematiek van haar echtgenote reeds werd aangegeven in de aanvraag van 7 april 2012 en door de ambtenaar-geneesheer beoordeeld werd op 2 augustus 2012 waarbij er op gewezen werd dat de ernst van de aandoening niet vermeld wordt zodat de verzoekende partij met haar verwijzing naar een attest dat enkel melding maakt van het feit dat haar echtgenote rug patiënte geenszins aantoonst dat deze beoordeling achterhaald is.

Het derde attest, dat wordt bijgevoegd bij het verzoekschrift als stuk 4, is opgesteld ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij en is niet opgesteld door een arts zodat dit stuk irrelevant is in deze zaak.

Het laatste attest is opgesteld door ene S.B. waarvan niet kan nagegaan worden in welke hoedanigheid zij het attest heeft opgesteld om te getuigen *“voor zover het centrum voor illegalen te Brugge kan vaststellen met de info die zij bezit”* dat de verzoekende partij onvermogen is en niet in de mogelijkheid om betaalde arbeid te verrichten.

Betreffende de vermelding in de attesten dat haar zoon mantelzorger is van zijn ouders en bij hen dient te blijven, wijst de Raad er op dat uit het medisch advies van 21 februari 2014 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat mantelzorg niet nodig was. De verzoekende partij toont met het louter verwijzen naar medisch attesten van 19 november 2015 waaruit blijkt dat de behandelende arts aangeeft dat mantelzorg door de zoon van de verzoekende partij nodig is, niet aan dat haar medische situatie dermate gewijzigd is, dat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat, gelet op het medisch dossier van de verzoekende partij dat voor hem voorlag op 21 februari 2014, mantelzorg niet nodig is, niet langer valabel zou zijn en aldus achterhaald. Immers verwijzen de voormelde medische attesten naar de medische situatie van de verzoekende partij zoals deze reeds voorlag op 21 februari 2014.

Met de enkele stelling dat de verzoekende partij sedert haar aankomst in het Rijk samen met haar gezin op eenzelfde adres verbleef en één gezinscel vormde en dat zij bij opvolging van de bestreden beslissing geraakt zal worden in haar gezinscel in België, toont de verzoekende partij niet aan dat mantelzorg, in tegenstelling tot het oordeel van de ambtenaar-geneesheer op 21 februari 2014, nodig is.

De verzoekende partij toont met het voorleggen van de medische attesten aldus geenszins aan dat er bijkomende of andere specifieke omstandigheden waren op het ogenblik van de bestreden beslissing waarmee de verwerende partij nog rekening had dienen te houden, die anders waren dan de elementen waarmee de verwerende partij reeds rekening had gehouden (het reeds gevoerde grondige onderzoek naar de medische regularisatieaanvragen en het feit dat deze negatief afgesloten werden) en die hadden kunnen leiden tot een andere beoordeling voor het bepalen van de termijn van het inreisverbod.

Ten overvoede wijst de Raad er op dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt waarom de verwerende partij rekening had moeten houden met het feit dat mantelzorg door de zoon van de verzoekende partij nodig geacht wordt door de attesterende arts, als specifieke omstandigheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, nu niet blijkt dat de mantelzorg in België zou moeten worden uitgeoefend en niet blijkt, minstens niet wordt aangetoond, dat de zoon van de verzoekende partij, in de onmogelijkheid verkeert om naar het herkomstland van zijn ouders te gaan om hen aldaar te vergezellen en te helpen. In het medisch attest dat als stuk 2 bij het verzoekschrift wordt gevoegd, wordt gesteld dat omwille van de medische toestand van de ouders het aangewezen is dat de zoon van de verzoekende partij bij zijn ouders in België verblijft, doch dient hierbij vastgesteld te worden dat de verzoekende partij en haar echtgenote, niet meer in België verblijven.

3.7. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven met welke andere specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak, waarvan de verwerende partij weet had voor het nemen van de bestreden beslissing of diende te weten, er geen rekening gehouden werd in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.8. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat de Raad niet toe vast te stellen dat het bestuur enig dienstige, relevante omstandigheid ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn beoordeling voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de wet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.10. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3.7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, wordt erop gewezen dat dit artikel 3 enkel de definities bevat van de termen gebruikt in deze richtlijn en dat deze richtlijn werd omgezet in Belgische wetgeving, zodat de verzoekende partij zich hier niet meer rechtstreeks op kan beroepen. De verzoekende partij voert evenmin aan dat deze richtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet.

3.11. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER